

SOPOTNIK ZOLTÁN

Hamvas Béla/film/nap/kert

Ki kellene sétálnia a kertbe, leszedni a cseresznyét a fáról, szögelni valamit a kamrában, nem baj, ha nincsen, elszundítani közben, kicsit megütni az ujját kalapáccsal, ahogy az istenek szokták, így emlékezni fontos dolgokra, amik foltot hagynak a röntgenképen, szétszálazni a sápadt elmét, gereblyézni a fakéreg-felhőket, mosolyogni, na, igen, tejet önteni a vidám macskának, nem baj, ha nincsen, elgondolkodni a tört filmen, nap mint nap, kegyetlen tekercecseket befűzni, megkergetni a korhely mítoszlopókat, vinnék fillérékért a hagyatékot, üvölteni, hogy kísértsd őket, Béla, lélekszakadásig, vedd el az árnyékukat, nem baj, ha nincsen.

Hamvas Béla/film/nap/vízöntő

A Vízöntő széléről figyelni a tömeget, kilúgozni a leértékelődött fantáziát, nem tudni semmi biztosat a világ fejlődéséről, de azt mindenképpen tudni, hogy akár egy fejlődés, olyan. Vagy A fejlődés. Egy könyvtár tetejére kiállni villámhárítónak, rendíthetetlenül állni szélben, viharban, világforgató filozófiában. Nem csak egyben, naná, hogy nem csak egyben. Mindeközben nem állni szóba azért akárkivel, így szédülni az origóba le, átluggatva egy forradalom matracát; a hatalmas, markos rugók szúrják csak át a diktátorok torkát szépen. Ha lehet úgy, ha lehet az szép. Lehet. Lefejezésre készülődik a nép, de lehet.